

siger, at den ikke skal betale, og en anden, ifølge hvilken den skal. Det forekommer mig at være et Punkt, som var en redaktionel Ændring værd. I hvert Fald vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, hvorledes han opfatter Forholdet. — Saa er der endelig et tredje Punkt, hvor jeg ønsker at paakalde Tingets Opmærksomhed, og det er § 6, Afsnittet e., og det sidste Stykke. Paragraffen vedrører de Poster, som kunne fradrages den skattepligtige Indtægt, og der finde vi da, at man kan fradrage Aarspræmien for Brandforsikring og Forsikringen for Ejendomme i hele Landet, og i sidste Stykke bliver der endvidere slaaet fast, at derimod maa Aarspræmien for Livsforsikring og anden Personforsikring ikke fradrages. Det er et saa ganske ejendommeligt Stykke Lovgivning, at jeg ikke mindes at have set noget tilsvarende. Jeg husker, at gamle Magister Lindberg, da han i sin Tid oversatte Biblen og kom til det Sted, hvor der staaar, at Esau solgte sin Førstefødsret for en rød Ret — jeg tror nok, at der i den almindelige danske Oversættelse staaar: „for en Ret Linser“ — skrev: „for en Ret Rødgrød“, og han siger saa: „Rødgrød er, saa vidt jeg ved, det eneste, en Dansker nogen Sinde har opfundet“. Jeg beklager, at Magister Lindberg er død, for hvis han havde levet endnu, saa vilde han rimeligvis have erkendt, at Danskerne have opfundet endnu en Ting, nemlig det at beskatte Aarspræmien for Livs- og Ulykkesforsikring, Syge-, Alderdoms- og Enkeforsikring, men at fritage Præmien for Brandforsikring. Jeg kender i alt Fald intet som helst tilsvarende i noget som helst andet Land. Vi have i Danmark en Lov, som tvinger visse Dele af Befolkningen til Personforsikring, Livsforsikring, Børneforsørgelse, Enkeforsørgelse osv. De, der ere tvungne dertil ved Lov, have altsaa slet ikke Raadighed over den Del af deres Indtægt, som anvendes til at betale Forsikringspræmien med, men ikke desto mindre skulle de dog betale Skat af denne Forsikringspræmie, endskønt Staten tvinger dem til at anvende deres Indtægt paa denne bestemte Maade og bevirker, at de ikke kunne raade over denne Del af Indtægten, som saaledes ikke bliver, hvad man i skattelig Henseende vilde kalde Indtægt. Vi have en anden Klasse Medborgere, Arbejdsgivere, som ifølge en udmærket Lov ere tvungne til at betale Præmie for Arbejdernes Ulykkesforsikring, men det Beløb, som Arbejdsgiveren saaledes betaler i

tvungen Præmie, er dog ikke en Indtægt, som han har Raadighed over. Staten har været saa venlig at disponere over denne Del af Arbejdsgiverens Indtægt i Forvejen. Ganske besynderligt er det da at idømme ham Skat deraf. Men se vi saa paa Modsetningen dertil, at Aarspræmien for Assurance af Ejendom skal være fritaget for Skat, begynder Forstaaelsen virkelig at glippe, og det bliver meget vanskeligt at se, hvilken Tanke der ligger bag ved disse Bestemmelser. Men man vil misforstaa det i meget betydelig Grad — det skal jeg straks komme tilbage til. Efter min Mening er Livet mere end Ejendom, efter Lovens Mening er Ejendom Nr. 1, og med Livet kan det være det samme. Ejendommen er saa værdifuld, at dens Assurance bliver honoreret efter Loven, om Livet derimod assureres, bliver vedkommendes private Sag, og han skal i alt Fald betale Skat af det, han anvender til at assurere sig selv, sin Enke og sine Børn for. Jeg vil naturligvis indrømme, at frivillig Livsforsikring, frivillig Enke- eller Børneforsørgelse, som ikke er paabudt efter Loven, staaar noget anderledes end de Personforsikringer, der ere fremtvungne ved Lov, men jeg kan ikke se, at de staa anderledes end Brandassurance, og nu kender jeg fra de forskellige europæiske Love Tilfælde, hvor man fritager Aarspræmier og Personforsikring for Skat, men man vil forgæves lede i dem for at finde noget tilsvarende til dette at paalægge Præmier for Personforsikring Skat, men derimod fritage Aarspræmier for Ejendomsforsikring for Skat. Det er det, jeg mener er en Opfindelse, der ganske kan sættes ved Siden af Opfindelsen af Rødgrød. Den er absolut national, i alt Fald i den Forstand, at den ikke forekommer noget som helst andet Sted.

Det var disse 3 Forhold, jeg ønskede at henlede Opmærksomheden paa og eventuelt at stille Ændringsforslag om, fordi jeg ved, at de have vakt en Misstemning og vakt en Misstemning, som jeg i allerhøjeste Grad beklager. Sammenstille vi nemlig dette, at fritage Andelselskaber for Skat, men ikende Aktieselskaber Skat, at fritage Kreditforeningerne for Skat, men ikende Bankerne Skat, at fritage Brandassurancepræmierne for Skat, men ikende Livsforsikringspræmierne Skat, kunne vi ikke undre os over, at dette vil blive opfattet som et Stykke Tendenslovgivning, at gamle Følelser, som forlængst ere svundne af det politiske Liv, takket være